

ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ? - ເລກສີ່

ຢ່າໃຫ້ພຣະທັຍຂອງພຣະອົງວຸ່ນວາຍ

Jeff Pippenger

2023-09-09

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງປະຫວັດສາດມົນເລໂຣດ໌ໃນປີ 1798

ນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອຸໂລໃນພຣະທຳດານເຢຊູໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກ ກ່ອນໃຫ້ເກີດການເພີ່ມພູນຄວາມຮູ້ ຊຶ່ງໄດ້ທົດສອບແລະເປີດເຜີຍຜູ້ມັດສະການສອງຈຳພວກ.

ນິມິດແຫ່ງອຸໂລເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານພາຍໃນສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ

ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແທນໂລໂດຍຄຣິດຈັກທັງເຈັດໃນພຣະນິມິດບົດທີ 2 ແລະ 3.

ໃນຕອນທ້າຍຂອງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນປີ 1798 ຢູ່ທີ່ການປະຊຸມຄ້າຍ Exeter ວັນທີ

12–17 ສິງຫາ 1844 ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຍາມທຸ່ງຮົນໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກ

ເມື່ອສົງໄຕແຫ່ງເຜົາຢູດາໄດ້ຍົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກຈາກຄວາມຈິງທີ່ຖືກເຊື່ອໄວ້

ຊຶ່ງໄດ້ກ່ອນໃຫ້ເກີດການເພີ່ມພູນຄວາມຮູ້ອັນໄດ້ທົດສອບແລະເປີດເຜີຍຜູ້ມັດສະການສອງຈຳພວກ.

ໃນປີ 1989, ເມື່ອດັ່ງທີ່ໄດ້ພັນລະນາໄວ້ໃນ ດານເຢຊູ 11:40, ບັນດາປະເທດທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງອະດີດສະຫະພາບ

ບໍ່ໄຊວຽດໄດ້ຖືກກວາດລ້າງໄປໂດຍສັນຕະສານກັບແລະສະຫະລັດອາເມຣິກາ,

ນິມິດເລື່ອງແມ່ນ້ຳຮົດເດເກນໃນພຣະທຳດານເຢຊູໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກ,

ກ່ອນໃຫ້ເກີດການເພີ່ມພູນຂອງຄວາມຮູ້ຊຶ່ງໄດ້ທົດສອບແລະເປີດເຜີຍຜູ້ມັດສະການສອງຈຳພວກ.

ນິມິດແຫ່ງຮົດເດເກນເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານພາຍນອກຂອງສັດຕູທັງໝົດຂອງຊົນຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ

ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຕາປະທັບທັງເຈັດໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ.

ໃນຕອນທ້າຍຂອງປະຫວັດສາດພະຍາກອນທີ່ໄດ້ເລີ່ມໃນປີ 1989,

ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນແຕ່ສອງສາມອາທິດສຸດທ້າຍຂອງເດືອນກໍລະກົດ, 2023,

ສົງໄຕແຫ່ງເຜົາຢູດາໄດ້ເລີ່ມຂະບວນການເປີດຜະນຶກຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຮົນ

ໂດຍຍົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກຈາກຄວາມຈິງທີ່ຖືກເຊື່ອໄວ້,

ຊຶ່ງກຳລັງກ່ອນໃຫ້ເກີດການເພີ່ມພູນຂອງຄວາມຮູ້ທີ່ກຳລັງທົດສອບ

ແລະໃນທີ່ສຸດຈະເປີດເຜີຍຜູ້ມັດສະການສອງຈຳພວກທຳມະກາງຊົນຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນຂໍ້ທ້າວິດຂອງພຣະທຳໂຢຮັນ ບົດທີສິບສີ່, ພຣະຄຣິດຊົງໝູນໃຈພວກສາວົກບໍ່ໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຂົາຖືກລົບກວນ.

ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານທັງໝົດວຸ່ນວາຍເລີຍ: ທ່ານເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຈົ່ງເຊື່ອໃນເຮົາດ້ວຍ. ໂຢຮັນ 14:1.

ພາຍໃນໄລຍະບໍ່ກຊື່ວໂມງ ພຣະຄຣິດກໍຖືກຈັບກຸມ ແລະບໍ່ຊ້ຳຕໍ່ມາ ພຣະອົງຖືກຄົງໄວ້ໄທ້ງໄມ້ກາງແຂນ, ຖືກຜັງໄວ້

ແລະພົ້ນຄົນພຣະຊົນ. ຫຼັງຈາກສະເດັດຂຶ້ນໄປຫາພຣະບໍດີແລ້ວ

ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບຄືນມາຫາພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ.

ແລະໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍັງກ່າວກັນຢູ່ນັ້ນ ພຣະເຢຊູເອງກໍຊົງປະທັບຢູ່ທຳມະກາງພວກເຂົາ

ແລະຕັດແກ່ພວກເຂົາວ່າ, "ສັນຕິສຸກຈົນມີແກ່ພວກທ່ານເຖີດ." ແຕ່ພວກເຂົາຕົກໃຈ

ແລະຫວາດຫວັ່ນຢ່າງຍິ່ງ ແລະຄິດວ່າຕົນໄດ້ເຫັນວິນຍານ. ແລະພຣະອົງຕັດແກ່ພວກເຂົາວ່າ,

"ເຫດໃດພວກທ່ານຈຶ່ງວຸ່ນວາຍ? ແລະເຫດໃດຄວາມຄິດທັງຫລາຍຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ?" ລູກາ

24:36–38

ຄວາມຜິດຫວັງຄົງທຳອິດໃນແນວການປະຕິຮູບເກີດຂຶ້ນເມື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າລືມຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຖືກເຜີຍ

ສະແດງໄວ້ກ່ອນແລ້ວ. ພວກສາວົກໄດ້ລືມສົງໄສພຣະເຢຊູດ້ວຍພຣະອົງເອງໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາ

ກ່ອນໝາ້ນນັ້ນບໍ່ຖືກໜັງອາທິດ

ກ່ອນທີ່ຄວາມຢ້ານກົວແລະຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາຈະປາກົດອອກໃນວິກິດແຫ່ງກາງແຂນ.

ພາຍຫຼັງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດນັ້ນ ກໍມີຊ່ວງເວລາແຫ່ງການຖ້າຄອຍຕາມມາ

ຊົງໃນຄຳອຸປະມາເຮືອງພຣະພົມມະຈາຣິສິບຄົນນັ້ນ ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການບໍ່ປາກົດຂອງເຈົ້າບ່າວ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວແກ່ພວກສາວົກໂດຍກົງວ່າ ພຣະອົງກຳລັງຈະໄປຫາພຣະບົດາຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຈະກັບມາອີກ.

ຄວາມຮູ້ວ່າໜ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານແກ່ພວກສາວົກນັ້ນ

ບໍ່ໄດ້ບ້ອງກັນພວກເຂົາຈາກການຖືກວິກິດການຄອບງຳຢ່າງທົ່ວມທົນ.

ໃນບໍລິບົດຂອງຄຳອຸປະມາເຮືອງພຣະພົມມະຈາຣິສິບຄົນນັ້ນ ວິກິດແມ່ນຈຸດທີ່ອຸປະນີສະຖານສຳແດງອອກ

ແຕ່ບໍ່ເຄີຍຖືກພັດທະນາຂຶ້ນໃນເວລານັ້ນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເລືອກແລະຊົງຕັ້ງພວກສາວົກໄວ້

ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວຄວາມຈິງນັ້ນແກ່ພວກເຂົາກ່ອນເຖິງວິກິດການ.

ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເລືອກເຮົາ, ແຕ່ເຮົາໄດ້ເລືອກພວກທ່ານ, ແລະໄດ້ຊົງຕັ້ງພວກທ່ານໄວ້,

ເພື່ອໃຫ້ພວກທ່ານອອກໄປເກີດຜົນ, ແລະໃຫ້ຜົນຂອງພວກທ່ານຍັງຍືນຍົງ:

ເພື່ອວ່າສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກທ່ານຈະທຸນຂໍຈາກພຣະບົດາໃນນາມຂອງເຮົາ,

ພຣະອົງຈະຊົງປະທານແກ່ພວກທ່ານ. ໂຍຮັນ 15:16.

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືກຊົງເລືອກໄວ້

ແຕ່ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຖືກວິກິດການນັ້ນຖາໂຖມເຂົ້າໃສ່.

“ອຸປະນີສະຖານຖືກເປີດເຜີຍໂດຍວິກິດການ. ເມື່ອສຽງຮ້ອງອັນແນ່ນອນໄດ້ປະກາດໃນເວລາທຸ່ງຄືນວ່າ,

‘ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ; ຈົ່ງອອກໄປພົບທ່ານ,’

ບັນດາພົມມະຈາລິທິກຳລັງນອນຫຼັບກໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນຈາກການຫຼັບຂອງຕົນ,

ແລະໄດ້ປະຈຳແຈ້ງວ່າຜູ້ໃດໄດ້ຈັດຕັ້ງມາໄວ້ສຳລັບເຫດການນັ້ນ. ທັງສອງຝ່າຍຖືກຈັບໄດ້ໂດຍບໍ່ທັນຄາດຄິດ,

ແຕ່ຝ່າຍໜຶ່ງໄດ້ຕັ້ງມາພ້ອມສຳລັບເຫດສຸກເສີນ, ແລະອີກຝ່າຍໜຶ່ງຖືກພົບວ່າປາດສະຈາກການຕັ້ງມາພ້ອມ.

ອຸປະນີສະຖານຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພາວະແວດລ້ອມ. ເຫດສຸກເສີນນຳເອົາແກ່ນແທ້ແຫ່ງອຸປະນີສະຖານອອກມາ.

ໄພພິບັດບາງຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນກະທັນຫັນແລະບໍ່ໄດ້ຄາດຄິດໄວ້, ການສູນເສຍບຸກຄົນອັນເປັນທຶຣັກ,

ຫຼືວິກິດການ, ຄວາມເຈັບປ່ວຍຫຼືຄວາມທຸກລະທົມບາງປະການທີ່ມາຢ່າງບໍ່ຄາດຜັນ,

ບາງສິ່ງທີ່ນຳມາເຖິງຈິດໃຈໃຈຊື່ນໜ້າກັບຄວາມຕາຍ,

ຈະນຳເອົາສະພາບພາຍໃນອັນແທ້ຈິງຂອງອຸປະນີສະຖານອອກມາ.

ຈະປະຈຳແຈ້ງວ່າມີຄວາມເຊື່ອອັນແທ້ຈິງໃນພຣະສັນຍາແຫ່ງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າຫຼືບໍ່.

ຈະປະຈຳແຈ້ງວ່າດວງຈິດໄດ້ຖືກຄຳຈຸນໂດຍພຣະຄຸນຫຼືບໍ່,

ແລະວ່າມັນມີຢູ່ໃນພາລະພ້ອມກັບຕະກຽງຫຼືບໍ່.”

“ເວລາແຫ່ງການທົດລອງຍ່ອມມາເຖິງທຸກຄົນ. ເມື່ອຢູ່ພາຍໃຕ້ການທົດສອບແລະການພິສູດຂອງພຣະເຈົ້າ

ພວກເຮົາປະພຶດຕົນແນວໃດ? ຕະກຽງຂອງພວກເຮົາດັບລົງບໍ່?

ຫຼືວ່າພວກເຮົາຍັງຮັກສາໃຫ້ມັນລຽກໄຫວ້ຢູ່ຕາໃຈ? ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງມາພ້ອມສຳລັບທຸກກໍລະນີສຸກເສີນໂດຍການ

ເຊື່ອມສຳພັນຂອງເຮົາກັບພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນຕົ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງຫຼືບໍ່?

ພົມມະຈາລິທິມີບັນຍາຫ້າຄົນບໍ່ອາດຖ່າຍທອດອຸປະນີສະຖານຂອງພວກນາງໃຫ້ແກ່ພົມມະຈາລິທິໃຊ້ຈ້າງຫ້າຄົນໄດ້.

ອຸປະນີສະຖານຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນ.” Review and Herald, October 17, 1895.

ການສຳແດງພຣະເຢຊູຄຣິດ ທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳທຳອິດຂອງພຣະນິມົດນັ້ນ

ແມ່ນຂ່າວສານເຕືອນຄັງສຸດທ້າຍແກ່ຄຣິດຕະຈັກ ແລະຕ່າງກັນນັ້ນແກ່ໂລກ.

ການສຳແດງນັ້ນຖືກເປີດຜະນຶກອອກໃນໄມ້ຊ້ຳກ່ອນການສິ້ນສຸດແຫ່ງເວລາແຫ່ງພຣະຄຸນ

ໂດຍສົ່ງໃຈແຫ່ງເຜົາຢູດາ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນພຣະນິມົດບົດທີ 5

ວ່າເປັນຜູ້ດຽວທີ່ສິ້ນຄວນຈະເປີດໜັງສືທີ່ຖືກຜະນຶກໄວ້ນັ້ນ.

ແລະໜຶ່ງໃນພວກຜູ້ຖືກນັ້ນໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຢ່າຮ້ອງໄຫ້ເລີຍ; ຈົ່ງເບີ້, ສົ່ງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດາ, ຮາກເຫງົ້າຂອງດາວິດ, ໄດ້ຊົງມີໄຊເພື່ອຈະເປີດໜັງສືມືວັນນັ້ນ ແລະແກະຕາປະທັບທັງເຈັດຂອງມັນ.
ພຣະນິມົດ 5:5

ສົ່ງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດາ ກໍເປັນ “ຮາກຂອງດາວິດ” ດ້ວຍ, ແລະພຣະອົງກໍເປັນ “ບຸດຂອງດາວິດ” ດ້ວຍ ແລະພຣະອົງກໍເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງດາວິດດ້ວຍ.
ຄວາມເຊື່ອມໂຍງທຶກສະແດງໂດຍສົ່ງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດາ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເມື່ອສົ່ງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດາປະທັບຕາ ຫຼື ເປີດຜະນຶກຄວາມຈິງປະການໃດໜຶ່ງ ພຣະອົງກໍກະທຳດັ່ງນັ້ນໂດຍໃຊ້ຫຼັກການແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດ ຊຶ່ງລະບຸຈຸດຈົບຂອງສົ່ງໜ້າໂດຍອາໄສຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສົ່ງນັ້ນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນ “ຮາກຂອງດາວິດ.” ເມື່ອຄວາມຈິງປະການໜຶ່ງຖືກເປີດຜະນຶກໃນ ‘ເວລາ’ ແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ ກະບວນການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດກໍຖືກເລີ່ມຂຶ້ນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນ ດານເອີນ 12.

“ພຣະສົ່ງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດາເປັນຜູ້ໄດ້ແກະຕາປະທັບໜັງສືນັ້ນ ແລະປະທານການສຳແດງແກ່ໃຢຮັນເຖິງສົ່ງທຶກຈະເກີດຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້. ດານເອີນໄດ້ຍື່ນຢູ່ໃນສ່ວນຂອງຕົນເພື່ອເປັນພະຍານຂອງຕົນ ຊຶ່ງຖືກປະທັບຕາໄວ້ຈົນເຖິງເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ ເມື່ອຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດຈະຕ້ອງຖືກປະກາດແກ່ໂລກຂອງເຮົາ. ບັນດາເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມສຳຄັນອັນຫາທຶສຸດມາໄດ້ໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ຂະນະທີ່ ‘ຫຼາຍຄົນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະຖືກເຮັດໃຫ້ຂ້າວ ແລະຖືກທົດລອງ,’ ‘ຄົນອະທຳຈະກະທຳຄວາມອະທຳຕໍ່ໄປ; ແລະບໍ່ມີຄົນອະທຳຄົນໃດຈະເຂົ້າໃຈ.” Manuscript Releases, volume 18, 14, 15.

ພະລາຊະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນຖານະສົ່ງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດານັ້ນມີຄວາມສຳຄັນອັນຫາຂອບເຂດບໍ່ໄດ້, ແຕ່ “ບໍ່ມີຜູ້ໃດ” ໃນຈຳພວກ “ຄົນອະທຳ” ຈະເຂົ້າໃຈພະລາຊະກິດຂອງພຣະອົງ ຫຼືຂ່າວສານທຶກເປີດຜະນຶກນັ້ນ.

ແລະພຣະອົງຕັດວ່າ, “ດານເອີນເອີຍ, ຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າເຖິດ; ເພາະວ່າຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຖືກປິດໄວ້ ແລະປະທັບຕາໄວ້ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ. ຫຼາຍຄົນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະຖືກເຮັດໃຫ້ຂ້າວ ແລະຖືກທົດລອງ; ແຕ່ຄົນອະທຳຈະກະທຳຄວາມອະທຳຕໍ່ໄປ; ແລະບໍ່ມີຄົນອະທຳຜູ້ໃດຈະເຂົ້າໃຈ; ແຕ່ຄົນມີບັນຍາຈະເຂົ້າໃຈ.” ດານເອີນ 12:9, 10.

ຂະບວນການແຫ່ງການທົດສອບໄດ້ຖືກສະແດງໂດຍສາມຂັ້ນຕອນ; “ຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ, ເຮັດໃຫ້ຂ້າວ, ແລະ ທົດລອງ.” ສາມຂັ້ນຕອນນີ້ເປັນຕົວແທນຂອງສາມຂັ້ນຕອນແຫ່ງ “ຂ່າວປະເສີດນິລັນດອນ,” ຊຶ່ງໃນຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ຖືກສະແດງເປັນ ຈົ່ງຢຳເກງພຣະເຈົ້າ (ຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ), ຖວາຍພຣະສະຫງ່າສະໄໝພຣະອົງ (ເຮັດໃຫ້ຂ້າວ) ເພາະວ່າໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ (ທົດລອງ). ສາມຂັ້ນຕອນນັ້ນແມ່ນ ‘ຄວາມຈິງ,’ ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໂດຍຕົວອັກສອນຕົວທຳອິດ, ຕົວທຶສືບສາມ, ແລະ ຕົວສຸດທ້າຍຂອງອັກສອນເຮັບເຮົາ, ແລະ ເມື່ອຕົວອັກສອນເຫຼົ່ານັ້ນຖືກນຳມາຮວມກັນຕາມລຳດັບນັ້ນ, ຄຳພາສາເຮັບເຮົາວ່າ “ຄວາມຈິງ” ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນ. ສາມຂັ້ນຕອນນັ້ນແມ່ນ “ທາງ,” ເພາະວ່າທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ຕາມທຶກສາພຣະໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນ Psalms 77:13 ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ບ່ອນທີ່ໃນລານຊັ້ນນອກຄົນບາບຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍການຫຼັ່ງເລືອດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເລືອດນັ້ນຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ອັນເປັນຂະບວນການຂອງການ “ຖືກເຮັດໃຫ້ຂ້າວ.”

ແລະໜຶ່ງໃນພວກຜູ້ຖືກໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຫຼິ້ນງ່າມສະຖານນັ້ນແມ່ນຜູ້ໃດ? ແລະພວກເຂົາມາແຕ່ໃສ? ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນທ່ານວ່າ, ທ່ານເຈົ້າຂ້າ, ທ່ານຮູ້ແລ້ວ. ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,

ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແຫຼະແມ່ນພວກທີ່ໄດ້ອອກມາຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກອັນໃຫຍ່ຫຼວງ,
ແລະໄດ້ຊຳລະເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ, ແລະເຮັດໃຫ້ມັນຂາວດ້ວຍເລືອດຂອງພຣະເມສະຊາ. ພຣະນິມິດ 7:13,
14.

ຈາກນັ້ນ ຄົນບາບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການນັບວ່າຊອບທຳ ແລະ ໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ
ຈົ່ງຖືກຕຽມໃຫ້ພ້ອມສຳລັບການ "ຖືກພິສູດ" ໃນການພິພາກສາທີ່ຖືກເປັນນິມິດໂດຍສະຖານທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ.
ພຣະເຢຊູຊົງເປັນ "ທາງ" "ຄວາມຈິງ" ແລະ "ຊີວິດ". ທາງແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ, ຄວາມຈິງແມ່ນທຳມະກາງ ແລະ
ຊີວິດແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດ. ຖ້າພວກເຮົາຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍຂັ້ນຕອນທຳອິດ ພວກເຮົາກໍຢູ່ໃນທາງນັ້ນ
ຊົງເປັນເສັ້ນທາງຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການນັບວ່າຊອບທຳ.

ແຕ່ທາງຂອງຜູ້ຊອບທຳເປັນດັ່ງແສງສະຫວ່າງທີ່ສ້າງສະຫວ່າງຫຼາຍຂຶ້ນແລະຫຼາຍຂຶ້ນ ຈົນເຖິງວັນທີສິມບູນ.
ສຸພາສິດ 4:18.

ຂັ້ນຕອນທີສອງແມ່ນການສຳແດງອອກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ ຊຶ່ງສຳເລັດໂດຍຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ,
ເພາະພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຈິງ.

ຈົ່ງຊຳລະພວກເຂົາໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ: ພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຈິງ. John
17:17.

ຜູ້ທີ່ຖືກຊົງໃຫ້ເປັນຄົນຊອບທຳແມ່ນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຂັ້ນທີໜຶ່ງ,
ຜູ້ທີ່ຖືກຊົງຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດແມ່ນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຂັ້ນທີສອງ.
ສອງຂັ້ນທຳອິດນີ້ຕຽມຜູ້ທີ່ຖືກຊົງໃຫ້ເປັນຄົນຊອບທຳ ແລະ ຖືກຊົງຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ການພິພາກສາ
ແລະ ຮັບເອົາຊີວິດນິເວດອັນດອນ. ພຣະເຢຊູຊົງທາງນັ້ນ ຄືຄວາມຈິງ ແລະ ຄືຊີວິດ.

"ຄວາມຊອບທຳພາຍໃນ ໄດ້ຮັບການເປັນພະຍານໂດຍຄວາມຊອບທຳພາຍນອກ. ຜູ້ໃດທີ່ຊອບທຳພາຍໃນ
ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ແຂງກະຕັ້ງໃນໃຈ ແລະ ບໍ່ຂາດຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ; ແຕ່ວັນແລ້ວວັນເລົ່າ
ລາວຈະເຕີບໃຕ້ເຂົ້າສູ່ພາບລັກຂອງພຣະຄຣິດ, ດຳເນີນຈາກກຳລັງໄປສູ່ກຳລັງ.
ຜູ້ທີ່ກຳລັງຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍຄວາມຈິງ ຈະມີການຄວບຄຸມຕົນເອງ, ແລະ
ຈະຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະຄຣິດ ຈົນກວ່າພຣະຄຸນຈະສູນໄປໃນສະຫງ່າລາສີ.
ຄວາມຊອບທຳທີ່ໂດຍມັນພວກເຮົາຖືກນັບວ່າຊອບທຳ ແມ່ນຄວາມຊອບທຳທີ່ຖືກນັບໃຫ້;
ຄວາມຊອບທຳທີ່ໂດຍມັນພວກເຮົາຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແມ່ນຄວາມຊອບທຳທີ່ຖືກປະທານໃຫ້.
ຢ່າງທຳອິດແມ່ນສົດອັນຊອບທຳຂອງພວກເຮົາສຳລັບສະຫວັນ,
ຢ່າງທີສອງແມ່ນຄວາມເໝາະສົມຂອງພວກເຮົາສຳລັບສະຫວັນ." Review and Herald, June 4, 1895.

ພຣະທຳໂຢຮັນ ບົດທີ 14 ເຖິງ ບົດທີ 17 ໄດ້ກ່າວເຖິງຊຳລະເຖິງບັນຫາເກືອກັບປະຕິກິລິຍາຂອງສາວົກ
ເມື່ອພຣະຄຣິດຈະຈາກພວກເຂົາໄປຫາພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າຈະສະເດັດກັບຄືນມາ,
ແລະພຣະອົງຊົງເຂົ້າໃຈ, (ເຖິງແມ່ນວ່າພວກສາວົກບໍ່ເຂົ້າໃຈ),
ວ່າວິກິດທີ່ກຳລັງຈະມາໃນໄວໆນີ້ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຜິດຫວັງຢ່າງເລິກເລິກ. ຕະຫຼອດທັງສິບດົນນີ້
ມີການລະບຸແລະການນິຍາມພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດວ່າເປັນ "ຜູ້ປອບໂຍນ." ໃນຂ່າວປະເສີດໂຢຮັນ
ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຖືກລະບຸວ່າເປັນ "ຜູ້ປອບໂຍນ" ສີຄົງ, ແລະໃນ 1 ໂຢຮັນ ຫນັງຄົງ,
ແຕ່ທີ່ນັ້ນຄຳນັ້ນຖືກແປວ່າ "ຜູ້ແກ້ຕ່າງ." ຄຳນີ້ບໍ່ພົບຢູ່ອ່ານອັນໃດໃນພຣະຄຳພີພັນທະສັນຍາໃໝ່.

ພຣະຄຳພີເດີມມີຄຳພາສາເຮັບເຮົາໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ຖືກແປວ່າ "ຜູ້ປອບໂຍນ" ໃນ ບັນຍາຈານ 4:1 ແລະ ໃນ
ບົດຄວາມເພງຄຳຄວນ 1:9 ແລະ 1:16. ຂໍ້ອ້າງອີງທັງສາມນັ້ນລ້ວນລະບຸວ່າ
ຜູ້ປອບໂຍນໄດ້ບິບຄືນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີຜູ້ປອບໂຍນທີ່ຈະຄ້າຈູນພວກເຂົາ
ໃນຄວາມທຸກລຳບາກ ແລະ ຄວາມຜິດຫວັງທີ່ພວກເຂົາປະສົບຢູ່.

ການລະບຸພຣະວິນຍານບໍລິສຸດວ່າເປັນ “ພຣະຜູ້ປອບໂຍນ” ຖືກວາງໄວ້ໃນຕອນທຳອິດຂອງພຣະເຢຊູກ່າວກັບຊົງພະຍາຍາມ
ຕຽມພວກສາວົກໃຫ້ພ້ອມສຳລັບຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາກໆຈະມາເຖິງພາຍໃນອີກພຽງບໍ່ກວ້າງໄມ້
ໆໜ້າ. ໃນບໍລິບົດນັ້ນ ພຣະອົງຊົງເນັ້ນຢ່າງແຈ້ງວ່າ ແມ່ນແຕ່ໃນຍາມທຳອິດຂອງພຣະອົງບໍ່ຢູ່
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຊົງປະທັບຢູ່ເພື່ອປະທານການປອບໂຍນແກ່ພວກເຂົາ.
ໃນການລະບຸພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນບໍລິບົດຂອງພຣະຜູ້ປອບໂຍນນັ້ນ
ພຣະເຢຊູຊົງກຳນົດລັກສະນະຂອງພຣະລາຊາກິດທຳອິດຂອງພຣະຜູ້ປອບໂຍນຈະຊົງສຳເລັດ.

ການກ່າວເຖິງຊຳ້ງຂອງພຣະເຢຊູເລື່ອງການຈາກໄປແລະການກັບມາຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ຍົກເອົາເລື່ອງນັ້ນໃຫ້ຢູ່ອັນດັບສູງສຸດໃນບັນດາຫົວຂໍ້ຫຼັກຂອງຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້.

ໂຍຮັນ 14:2-4, 18, 19, 28, 16:5-7, 10, 28, 17:11-13
ແມ່ນຂໍ້ພຣະຄຳພີກ່າວເຖິງໂດຍກົງເຖິງໄລຍະເວລາການຊັກຊ້າໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງພິມມະຈາລີສິບຄົນ.
ຄຽງຄູ່ກັບຂໍ້ພຣະຄຳພີກ່ອນໜ້ານັ້ນ ຍັງມີຂໍ້ຄວາມຕໍ່ໄປນີ້ອີກ
ຊຶ່ງໂດຍການກ່າວຊ້າໄດ້ເນັ້ນຢ່າງເຖິງໄລຍະເວລາການຊັກຊ້າ, ເພາະວ່າ
“ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງກ່າວຊ້າເຖິງສົງໃດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຍັງ.”

ອີກພຽງແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ ພວກທ່ານກໍຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ; ແລະອີກພຽງແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ ພວກທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ,
ເພາະວ່າເຮົາໄປຫາພຣະບໍດີ. ເຫດສະນັ້ນ ສາວົກບາງຄົນຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເວົ້າກັນເອງວ່າ,
ຄຳທີ່ພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກເຮົານັ້ນໝາຍວ່າຢ່າງໃດ, ທີ່ວ່າ, ອີກພຽງແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ
ພວກທ່ານກໍຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ; ແລະອີກພຽງແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ ພວກທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ; ແລະທີ່ວ່າ,
ເພາະວ່າເຮົາໄປຫາພຣະບໍດີ? ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, ຄຳທີ່ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ອີກພຽງແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ
ນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງກ່າວເຖິງຫຍັງ.
ຜ່ານພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່າພວກເຂົາປາຖະໜາຈະທຸນຖາມພຣະອົງ ຈົ່ງຕັດກັບພວກເຂົາວ່າ,
ພວກທ່ານກ່າວສອບຖາມກັນເອງເຖິງຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ, ອີກພຽງແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ
ພວກທ່ານກໍຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ; ແລະອີກພຽງແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ ພວກທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ ແມ່ນບໍ່?
ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ພວກທ່ານຈະຮ້ອງໂທ້ແລະຄຳຄວນ,
ແຕ່ໃດກໍຈະຊົມຊືມຍິນດີ; ແລະພວກທ່ານຈະເສົ້າໃສກ,
ແຕ່ຄວາມເສົ້າໃສກຂອງພວກທ່ານຈະກາຍເປັນຄວາມຊົມຊືມຍິນດີ. ເມື່ອຍິງຄົນໜຶ່ງກ່າວສູ່ພວກເຮົາ
ນາງຍ່ອມມີຄວາມເສົ້າ, ເພາະເວລາຂອງນາງມາເຖິງແລ້ວ; ແຕ່ເມື່ອນາງຄອດລູກແລ້ວ
ນາງກໍບໍ່ຈື່ຄວາມເຈັບປວດນັ້ນອີກ, ເພາະຄວາມຊົມຊືມຍິນດີທີ່ມະນຸດຄົນໜຶ່ງໄດ້ເກີດມາສູ່ໂລກ. ດັ່ງນັ້ນ
ບັດນີ້ພວກທ່ານຈຶ່ງມີຄວາມເສົ້າ; ແຕ່ເຮົາຈະໄດ້ເຫັນພວກທ່ານອີກ, ແລະໃຈຂອງພວກທ່ານຈະຊົມຊືມຍິນດີ,
ແລະຈະບໍ່ມີໃຜຊົງເອົາຄວາມຊົມຊືມຍິນດີນັ້ນໄປຈາກພວກທ່ານໄດ້. ໂຍຮັນ 16:16-22.

ຢ່າງໜ້ອຍມີຊາວເອັດຂຶ້ນໃນບົດທີ່ສິບສິບສອງເຖິງບົດທີ່ສິບສິບສີ່
ທີ່ລະບຸໄລຍະເວລາຊຶ່ງໃນນັ້ນພວກສາວົກຈະຕ້ອງຄອຍຖ້າການສະເດັດກັບມາຂອງພຣະຄຣິດ.
ໄລຍະເວລານັ້ນຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນການສັນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດ
ແລະດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງການກັບມາຂອງພຣະອົງຈາກພຣະບໍດີຂອງພຣະອົງ.
ເວລາທີ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຄອຍຖ້າການກັບມາຂອງພຣະອົງນັ້ນ
ເປັນສັນຍາລັກແທນເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າໃນອຸປະມາເລື່ອງພິມມະຈາລີສິບຄົນ.
ເຊັ່ນດຽວກັບບັນທຶກຂອງລູກກ່ຽວກັບພວກສາວົກເອມາອຸດ ຄວາມຜິດຫວັງຈາກໄມ້ກ້າງແຂນກ່າວກ່າວເປັນແ
ບບຢ່າງທາງຄຳພະຍາກອນຂອງການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງເວລາຊັກຊ້າທີ່ຕິດຕາມຫຼັງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ.

ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນຕົ້ນຂອງພຣະທຳທຳອິດໃນພຣະຄຳພີພວກເຮົາພົບເລື່ອງການຊົງສ້າງ
ແລະພວກເຮົາຮັບຮູ້ບຸກຄົນທັງສາມແຫ່ງພຣະຄະນະສະຫວັນ.
ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນຕົ້ນຂອງພຣະທຳສຸດທ້າຍໃນພຣະຄຳພີພວກເຮົາພົບບຸກຄົນທັງສາມແຫ່ງພຣະຄະນະສະຫວັນ.

ໃນສິບິດທິພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ນີ້ ພວກເຮົາພົບບຸກຄົນທັງສາມແຫ່ງພຣະຄະນະສະຫວັນ. ການຮັບຮູ້ຄວາມຈິງຂັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດວາງສິບິດຂອງໂຢຮັນທັບລົງເທິງເສັ້ນພະຍາກອນຂອງປະຖົມມະການ ບົດທີ 1 ຂໍ້ 1 ຕໍ່ເນື່ອງໄປຈົນເຖິງບົດທີ 2 ຂໍ້ 3 ແລະທັບລົງເທິງພຣະນິມິດ ບົດທີ 1 ຂໍ້ 1-11.

ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ ພຣະເຢຊູໄດ້ຕັດແກໂທມາວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ເຫັນພຣະບໍດີແລ້ວ.

ຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ຍັງລະບຸອີກວ່າ

ພຣະຄຣິດເປັນພຣະອົງທີ່ຊົງປອບໂຍນພວກສາວົກດ້ວຍການປະທັບຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງຈະຈາກໄປ ພຣະອົງຈະຊົງສົ່ງ "ພຣະຜູ້ປອບໂຍນ" "ອົງອື່ນ" ມາ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຄືພຣະຜູ້ປອບໂຍນ, ແຕ່ພຣະຄຣິດກໍຊົງເປັນພຣະຜູ້ປອບໂຍນເຊັ່ນກັນ.

ຖ້າພວກທ່ານຮູ້ຈັກເຮົາ ພວກທ່ານກໍຈະຮູ້ຈັກພຣະບໍດີຂອງເຮົາດ້ວຍ; ແລະນັບແຕ່ນັ້ນໄປ ພວກທ່ານກໍຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະໄດ້ເຫັນພຣະອົງແລ້ວ. ພົບທຸນພຣະອົງວ່າ, ພຣະອົງເຈົ້າ, ຂໍຊົງສະແດງພຣະບໍດີໃຫ້ພວກຂ້ານອ້ອມເຫັນ ແລະເທົ່ານັ້ນກໍພໍແກ່ພວກຂ້ານອ້ອມແລ້ວ. ພຣະເຢຊູຈົງຕັດກັບເຂົາວ່າ, ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າມາດົນປານນີ້ແລ້ວ ແລະເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາອີກຫລັກ, ພົບ? ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນເຮົາ ກໍໄດ້ເຫັນພຣະບໍດີແລ້ວ; ແລ້ວເຈົ້າຈົງເວົ້າໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ, "ຂໍຊົງສະແດງພຣະບໍດີໃຫ້ພວກຂ້ານອ້ອມເຫັນ"? ໂຢຮັນ 14:7-9.

ໂທມາສເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນລັດທິອາດເວນຕິສ

ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດທີ່ຈະເຫັນຄຳພະຍານເລື່ອງຄວາມສຳພັນຂອງພຣະພາຄີສາມອົງໃນສະຫວັນ ທັງໆ

ທັງຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາອາດໄດ້ອ່ານຄຳພະຍານຕ່າງໆ

ທີ່ສະໜັບສະໜູນຄວາມຈິງນັ້ນຊຳແລ້ວຊຳອີກ.

ແລະເຮົາຈະທຸນຂໍພຣະບໍດີ, ແລະພຣະອົງຈະປະທານພຣະຜູ້ຊົງປອບໂຍນອົງອື່ນໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ, ເພື່ອພຣະອົງຈະສະຖິດຢູ່ກັບພວກທ່ານເປັນນິດ; ຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ; ຊົງໂລກຮັບພຣະອົງບໍ່ໄດ້, ເພາະມອງບໍ່ເຫັນພຣະອົງ ແລະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ; ແຕ່ພວກທ່ານຮູ້ຈັກພຣະອົງ; ເພາະພຣະອົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກທ່ານ ແລະຈະຢູ່ໃນພວກທ່ານ. ເຮົາຈະບໍ່ປະພວກທ່ານໄວ້ເປັນລູກກຳເພົາ; ເຮົາຈະມາຫາພວກທ່ານ. ອີກບ່ອນ ແລະໂລກຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກຕໍ່ໄປ; ແຕ່ພວກທ່ານເຫັນເຮົາ; ເພາະເຮົາມີຊີວິດຢູ່, ພວກທ່ານກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ເໝືອນກັນ. ໂຢຮັນ 14:16-19.

ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຫັນພຣະບໍດີ. ພຣະເຢຊູເປັນ "ຜູ້ປອບໂຍນ" ແລະ

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນ "ຜູ້ປອບໂຍນອີກຜູ້ໜຶ່ງ." ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ

ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຫັນພຣະບໍດີ ແລະ ໄດ້ເຫັນຜູ້ປອບໂຍນ. ໃນຫ້າຄັ້ງທີ່ຄຳວ່າ comforter ຖືກໃຊ້ໃນພຣະຄຳພີ ຄຳນີ້ທັງໝົດຖືກໃຊ້ໃດຍອກຄະສາວົກໂຢຮັນ. ໃນການອ້າງອີງຄັ້ງທີຫ້າ ຄຳນີ້ຖືກແປວ່າ "ຜູ້ຊ່ວຍແກ່ຄວາມ."

ລູກນ້ອຍຂອງຂ້ອຍເອີຍ, ຂ້ອຍຂຽນຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ມາຫາພວກທ່ານ ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະບໍ່ເຮັດບາບ. ແລະຖ້າຜູ້ໃດເຮັດບາບ, ພວກເຮົາກໍມີຜູ້ຊ່ວຍແກ່ຕ່າງຢູ່ກັບພຣະບໍດີ, ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊ່ວຍທ່າ. 1 ໂຢຮັນ 2:1

ຖ້າຜູ້ໃດເຮັດບາບ ພວກເຮົາມີຜູ້ຊົງປອບໂຍນອົງໜຶ່ງ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊ່ວຍທ່າ. ຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ວ່າຄວາມແທນແມ່ນຜູ້ທີ່ທຸນຂໍແທນໃນນາມຂອງຄົນບາບ. ໂປໂລໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ

ພຣະເຢຊູຊົງກະທຳພະລາຊະກິດນີ້ເປັນຜູ້ວ່າຄວາມແທນຂອງພວກເຮົາ.

ຜູ້ໃດຈະເປັນຜູ້ກ່າວໂທດໃດ? ຄືພຣະຄຣິດຜູ້ໄດ້ຊົງສົນພຣະຊົນແລ້ວ, ແລະຫຼາຍກວ່ານັ້ນຄືພຣະອົງໄດ້ຊົງຄົ້ນພຣະຊົນອີກ, ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຜູ້ຊົງທຸນຂໍເພື່ອພວກເຮົາດ້ວຍ. ໂຣມ 8:34.

ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທຽບເທົ່າກັບພຣະອົງອື່ນໆ, ຊຶ່ງລວມເຖິງການທີ່ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ປ່ອຍໂຍນດ້ວຍ. ໃນບົດດຽວກັນນີ້ ໂປໂລໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນແລ້ວວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳລັງທຽບເທົ່າພວກເຮົາເໝືອນກັນ.

ໃນທ່ານອງດຽວກັນນີ້ ພຣະວິນຍານກໍຊົງຊ່ວຍເຫຼືອຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ;
ເພາະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າຄວນອະທິຖານຂໍສິ່ງໃດຕາມທຳຄວນ;
ແຕ່ພຣະວິນຍານນັ້ນເອງຊົງທຽບເທົ່າພວກເຮົາດ້ວຍການຄຳຄວນທີ່ບໍ່ອາດເປັນຖ້ອຍຄຳໄດ້.
ແລະພຣະອົງຊົງກວດຄົ້ນໃຈທັງຫລາຍ ຊຶ່ງຮູ້ພຣະດຳລັດຂອງພຣະວິນຍານ
ເພາະພຣະວິນຍານຊົງທຽບເທົ່າພວກວິສຸດ ຕາມນ້ຳພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂຣມ 8:26, 27.

ພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຕ່າງໆໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນພຣະຜູ້ປ່ອຍໂຍນ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ທັງສອງພຣະອົງຈຶ່ງເປັນຜູ້ທຽບເທົ່າກັນເພື່ອພວກເຮົາ. ບຸກຄົນທັງສາມໃນພຣະໄຕຣອົງແຫ່ງສະຫວັນ ລ້ວນແຕ່ຖືກນຳສະເໜີໃນຂໍ້ພຣະຄຳພິຈາລະນາພຣະທຳໂຢຮັນທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ນີ້, ແລະ ເມື່ອນຳມາປະກອບເຂົ້າກັນກັບພະຍານຄົງທຳອິດໃນບົມຫົວທຳອິດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ພະຍານຄົງທຳອິດໃນບົມຫົວສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີແລ້ວ, ແສງສະຫວ່າງກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນ ແລະ ພຣະກິດຂອງບຸກຄົນທັງສາມໃນພຣະເທວະພາບ ກໍຖືກຂະຫຍາຍໃຫ້ແຈ້ງຊັດເຊິນ.

“ພຣະບໍດີບໍ່ອາດຖືກບັນຍາຍໄດ້ໂດຍສິ່ງທັງໝົດແຫ່ງໂລກ.
ພຣະບໍດີຄືຄວາມບໍລິບູນທັງສົນຂອງພຣະເທວະພາບທີ່ດຳລົງຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ
ແລະບໍ່ອາດມອງເຫັນໄດ້ໂດຍສາຍຕາຂອງມະນຸດຜູ້ຕ້ອງຕາຍ.
ພຣະບຸດຄືຄວາມບໍລິບູນທັງສົນຂອງພຣະເທວະພາບທີ່ຖືກສຳແດງອອກ.
ພຣະວໍຈນະຂອງພຣະເຈົ້າປະກາດເຖິງພຣະອົງວ່າເປັນ ‘ຮູບລັກອັນແທ້ຈິງແຫ່ງພຣະພາບຂອງພຣະອົງ.’
‘ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ
ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ພິນາດ ແຕ່ມີຊີວິດນິເວດອັນດີ.’
ໃນຂັ້ນໄດ້ສະແດງເຖິງພຣະບຸກຄະລິກຂອງພຣະບໍດີ.”

“ພຣະຜູ້ປ່ອຍໂຍນທີ່ພຣະຄຣິດຊົງສັນຍາວ່າຈະສົ່ງມາຫຼັງຈາກພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນແລ້ວ,
ຄືພຣະວິນຍານໃນຄວາມບໍລິບູນທັງສົນຂອງພຣະເທວະພາບ, ຊຶ່ງຊົງສຳແດງອຳນາດແຫ່ງພຣະຄຸນອັນສູງສົງ
ແກ່ຄົນທັງປວງທຸກຊັດແລະເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດສ່ວນຕົວ.
ມີສາມພຣະບຸກຄົນຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ໃນພຣະຄະນະແຫ່ງສະຫວັນ.
ໃນພຣະນາມຂອງສາມພຣະອຳນາດນີ້—ພຣະບໍດີ, ພຣະບຸດ,
ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,—ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັບພຣະຄຣິດໂດຍຄວາມເຊື່ອອັນມີຊີວິດຈົນຮັບບັບຕີສະມາ, ແລະພຣະອຳນາດເຫຼົ່ານີ້ຈະຊົງຮ່ວມມືກັບບັນດາຜູ້ເຊື່ອຟັງແຫ່ງສະຫວັນໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາທັງໝົດທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະຄຣິດ.

“ຄົນບາບຄວນຈະເຮັດຫຍັງ?—ຈົ່ງເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ. ເຂົາເປັນກຳມະສິດຂອງພຣະຄຣິດ,
ຖືກຊີ້ໄວ້ດ້ວຍພຣະໄລຫົດຂອງພຣະບຸດພຣະເຈົ້າ. ໂດຍຜ່ານການທົດສອບແລະການລອງໃຈ
ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດໄດ້ໃຫ້ມະນຸດອອກຈາກຄວາມເປັນທາດແຫ່ງບາບ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດຫຍັງ
ຈຶ່ງຈະພົ້ນຈາກບາບ?—ຈົ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດອົງພຣະຜູ້ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດຜູ້ອະໄພບາບ.
ຜູ້ໃດສາລະພາບບາບຂອງຕົນແລະຖອມໃຈລົງ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.
ພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດຜູ້ອະໄພບາບ ແລະເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ມີຂອບເຂດ.
ຄົນບາບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບອະໄພແລ້ວນັ້ນ ຖືກຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານພຣະເຢຊູຄຣິດ
ອົງຜູ້ຊ່ວຍກຳລັງພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກບາບ. ເມື່ອດຳເນີນຢູ່ໃນທາງແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດ
ເຂົາກໍເປັນພົນລະເມືອງໃຕ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມລອດອັນສົມບູນ, ຄວາມຊື່ນຊົມ, ແລະສັນຕິສຸກ
ພ້ອມທັງບັນຍາອັນແທ້ຈິງຊຶ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຖືກນຳມາສູ່ເຂົາ.”

“ຄວາມເຊື່ອໃນໂລຫິດແຫ່ງການລົບລ້າງບາບຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ເປັນຄວາມໝັ້ນໃຈແຫ່ງການອະໄພໂທດ. ພຣະຄຣິດສາມາດຊໍາລະບາບທັງປວງໃຫ້ໝົດໄປໄດ້. ການພົງພາອຳນາດນັ້ນຢ່າງງ່າຍດາຍໃນແຕ່ລະວັນ ຈະປະທານສະຕິບັນຍາອັນແຫຼມຄົມແກ່ມະນຸດ ເພື່ອຈະແຍກອອກໄດ້ວ່າ ສິ່ງໃດຈະຮັກສາຈິດວິນຍານໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມເປັນທາດແຫ່ງບາບໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້. ໂດຍຄວາມເຊື່ອ ແລະ ການອະທິຖານ ຜ່ານທາງຄວາມຮູ້ຈັກພຣະຄຣິດ ເຂົາຈະຕ້ອງກະທຳຄວາມລອດຂອງຕົນໃຫ້ສຳເລັດ.”

“ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະຊົງນຳພາເຮົາເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງທັງປວງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ບັງເກີດຈາກພຣະອົງ ເພື່ອວ່າທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ພິນາດ ແຕ່ຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ. ພຣະຄຣິດຊົງເປັນພຣະຜູ້ໃຜດຊ່ວຍຂອງຄົນບາບ. ການສົນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ຖືກບາບໃຫ້ແກ່ຄົນບາບ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຫວັງດຽວຂອງເຮົາ. ຖ້າເຮົາຍອມຈຳນົນຕົນເອງຢ່າງສົນເຊີງ ແລະປະພຶດຕາມຄຸນທຳຂອງພຣະຄຣິດ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບບຳເໜັດແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ.”

“‘ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບຸດ ກໍ່ມີພຣະບິດາດ້ວຍ.’ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໃນພຣະບິດາແລະພຣະບຸດ ກໍ່ມີພຣະວິນຍານດ້ວຍ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນຜູ້ປອບໂຍນຂອງເຂົາ ແລະເຂົາບໍ່ເຄີຍຫ່າງໄປຈາກຄວາມຈິງ.” Bible Training School, March 1, 1906.

ນອກເໜືອຈາກແສງສະຫວ່າງທີ່ຖືກເພີ່ມເຂົ້າມາເກືອບກັບພະລາຊະກິດແລະຄວາມສຳພັນຂອງພຣະພາຄີສະຫວັນທັງສາມ, ການລະບຸຕົວຕົນຂອງພຣະພາຄີສະຫວັນທັງສາມໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນເປັນພະຍານວ່າບົດທັງສາມຈະຕ້ອງຖືກຈັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຂ່າວສານທີ່ບັດນີ້ກຳລັງຖືກເປີດຜະນຶກໂດຍພະສົງແຫ່ງເຜົ່າຢູດາ.

ພະຍານໃນເລື່ອງຂອງພວກສາວົກທີ່ມີເລື່ອງເອມາອຸດ ເປັນຕົວແທນຂອງພະຍານສາມປະການ ຊຶ່ງຊັບອກວ່າ ຄວາມຜິດຫວັງແລະເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າທີ່ຕິດຕາມມາຫຼັງຈາກໄມ້ກ້າງແຂນ ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຜິດຫວັງແລະເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າທີ່ຕິດຕາມມາຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ. ຍັງມີພະຍານອີກປະການໜຶ່ງທີ່ຍືນຍັນວ່າ ປະຫວັດການທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນສປິດຂອງໄຢຮັນ ເປັນຕົວແທນຂອງສະພາບການແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ.

ຂໍ້ພຣະຄຳພໍສຸດທ້າຍຂອງເລື່ອງການຊົງສ້າງ ຊົງເປັນຄວາມຈິງປະການທຳອິດທີ່ຖືກກ່າວໄວ້ໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ລົງທ້າຍດ້ວຍສາມຄຳ, ແລະແຕ່ລະຄຳໃນສາມຄຳນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍໜຶ່ງໃນສາມຕົວອັກສອນທີ່ປະກອບເປັນຄຳວ່າ ຄວາມຈິງ, ແລະມັນເກີດຂຶ້ນຕາມລຳດັບທີ່ຖືກຕ້ອງ. ເລື່ອງການຊົງສ້າງໃນປະຖົມມະການເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄຳວ່າ “ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ” ແລະລົງທ້າຍດ້ວຍສາມຄຳວ່າ “ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງແລະຊົງກະທຳ.”

ຕົວອັກສອນຕົວທຳອິດຂອງສາມຄຳນັ້ນ ເມື່ອນຳມາລວມກັນແລ້ວ ກໍ່ເປັນຄຳວ່າ ຄວາມຈິງ. ເລື່ອງລາວແຫ່ງການຊົງສ້າງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍ “ປະຖົມການ” ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍຄຳທີ່ຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍຕົວອັກສອນທີ່ແທນ Alpha ແລະ Omega. ເຊັ່ນດຽວກັນ ໃນຂໍ້ຄວາມເປີດຂອງພຣະຄຳພໍສຸດທ້າຍ ພຣະເຢຊູຖືກລະບຸສອງຄັ້ງວ່າເປັນ Alpha ແລະ Omega, ເປັນຜູ້ຕົ້ນ ແລະຜູ້ສຸດທ້າຍ, ເປັນຜູ້ທຳອິດ ແລະຜູ້ສຸດທ້າຍ. ຕົວອັກສອນສາມຕົວນັ້ນ ຊົງແທນ Alpha ແລະ Omega ຍັງໃຫ້ພະຍານອີກປະການໜຶ່ງວ່າ ຂໍ້ຄວາມໃນພຣະທຳໄຢຮັນນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງນຳມາຮ່ວມກັບແນວຄຳພະຍາກອນໃນຕອນຕົ້ນຂອງ Genesis ແລະແນວຄຳພະຍາກອນໃນຕອນຕົ້ນຂອງ Revelation. ຄຳພະຍານນັ້ນຖືກຮັບຮູ້ໃນຄຳບັນຍາຍເຖິງພະລາຊະກິດຂອງພຣະຜູ້ປອບໂຍນ. ພະລາຊະກິດຂອງພຣະຜູ້ປອບໂຍນແມ່ນພະລາຊະກິດສາມຂັ້ນ ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍຕົວອັກສອນຮີບຣ໌ໂອສາມຕົວດຽວກັນນັ້ນ. ລາຍເຊັນຂອງ Alpha ແລະ Omega

ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດຈັດວາງສະບັດນີ້ໃນບໍລິບົດຂອງຂ່າວສານແຫ່ງພຣະນິມົດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຊຶ່ງຖືກເປີດຜະນຶກອອກກ່ອນທີ່ເວລາແຫ່ງການທົດລອງຈະເປີດລົງ.

ຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດເປັນຕົວແທນຂອງ waymarks ຈຳເພາະສີຈຸດ (ຈຸດໃນເວລາ) ແລະ ໄລຍະເວລາຈຳເພາະສາມໄລຍະ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍ waymark ແຫ່ງການລົງມາຂອງທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງ ຜູ້ຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກສະຫວ່າງໄລຍະດ້ວຍພຣະສິຣິຂອງພຣະອົງ. waymark ນັ້ນເປັນຈຸດໜຶ່ງໃນເວລາ. waymark ທີສອງ (ຈຸດໃນເວລາ) ຄືຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ຊຶ່ງນຳເຂົ້າສູ່ໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ. ໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້ານຳໄປສູ່ waymark ທີສາມ (ຈຸດໃນເວລາ) ທີ່ຊຶ່ງຄວາມຈິງປະການໜຶ່ງຖືກເປີດອອກຈາກຕາປະທັບ ແລະ ນັ້ນກໍ່ໃຫ້ເກີດຂະບວນການໜຶ່ງ. ຂະບວນການນັ້ນສົ້ນສຸດລົງທີ່ waymark ທີສີ່ (ຈຸດໃນເວລາ) ຊຶ່ງຖືກນຳສະເໜີໃນຖານະເປັນການພິພາກສາ. waymarks ທັງສີ່ນັ້ນ ແລະ ໄລຍະເວລາທັງສາມໄລຍະ ແຕ່ລະອັນລ້ວນເປັນຕົວແທນຂອງຜ້າຮ້ອງໜຶ່ງຄັ້ງ ຮວມເປັນຜ້າຮ້ອງເຈັດຄັ້ງ. ພວກມັນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງການປະສົມປະສານສີ-ສາມອີກດ້ວຍ.

ໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ ພວກເຮົາໄດ້ຊີ້ບອກແລ້ວວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ປຸກເບີກກ່ຽວກັບຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດ, ຕາປະທັບທັງເຈັດ ແລະ ແກທັງເຈັດ ຍອມຮັບ "ການປະສົມປະສານສີ-ສາມ." ຄຣິສຕະຈັກ, ຕາປະທັບ ແລະ ແກ ສື່ຢ່າງທຳອິດ ມີລັກສະນະແຕກຕ່າງຈາກ ຄຣິສຕະຈັກ, ຕາປະທັບ ແລະ ແກ ສາມຢ່າງສຸດທ້າຍ. ຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດເປັນຕົວແທນຂອງຫຼັກໝາຍສີປະການ, ແຕ່ພາຍໃນຫຼັກໝາຍສີປະການນັ້ນ ມີຊ່ວງເວລາສາມຊ່ວງ. ການປະສົມປະສານອັນພຣະເຈົ້າຊຶ່ງກຳນົດຂອງ "ສີ ແລະ ສາມ" ຊຶ່ງໃນພຣະທຳພຣະນິມົດໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນເທິງພະຍານສາມປະການ (ຄຣິສຕະຈັກ, ຕາປະທັບ ແລະ ແກ), ແລະ ພະຍານເຫຼົ່ານັ້ນເປັນພະຍານຍືນຍົນເຖິງຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງການປະສົມປະສານ "ສີ ແລະ ສາມ" ຂອງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດໃນພຣະທຳພຣະນິມົດ.

ແຕ່ວ່າພາຍໃນແນວຂອງປະຫວັດສາດທຶກິດແທນໂດຍຜ້າຮ້ອງເຈັດຄັ້ງນັ້ນ ຍັງມີອີກແນວໜຶ່ງຂອງຄຳພະຍາກອນທຶກິດຊ່ອນໄວ້ ແລະ ແຍກອອກຕ່າງຫາກ ຊຶ່ງປະກອບມີຫຼັກໝາຍສາມປະການ ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກສັນຍາລັກທຶກິດແທນເປັນຜ້າຮ້ອງເຈັດຄັ້ງ. ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອພວກເຮົາພິຈາລະນາຄວາມສຳພັນທາງຄຳພະຍາກອນຂອງຜ້າຮ້ອງເຈັດຄັ້ງກັບປະຫວັດສາດທຶກິດຊ່ອນໄວ້ ຊຶ່ງບັດນີ້ກຳລັງຖືກເປີດເຜີຍອອກ ພວກເຮົາພົບວ່າຜ້າຮ້ອງເຈັດຄັ້ງນຳສະເໜີຫຼັກໝາຍສີປະການ (ຈຸດເວລາ) ແລະ ປະຫວັດສາດທຶກິດຊ່ອນໄວ້ນຳສະເໜີຫຼັກໝາຍສາມປະການ (ຈຸດເວລາ). ເໝືອນດັ່ງບັນດາຄຣິດຕະຈັກ, ຕາປະທັບ, ແກ ແລະ ຜ້າຮ້ອງ ປະຫວັດສາດທຶກິດຊ່ອນໄວ້ນັ້ນແທນຫຼັກໝາຍສາມປະການ ທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບຫຼັກໝາຍສີປະການຂອງຜ້າຮ້ອງເຈັດຄັ້ງ. ປະຫວັດສາດທຶກິດຊ່ອນໄວ້ນັ້ນຍັງປະກອບມີການປະສົມປະສານແບບສາມ-ສີດ້ວຍ.

ໃນປະຫວັດສາດທຶກິດຊ່ອນໄວ້ ຊຶ່ງຝັງຢູ່ພາຍໃນສຽງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ ມີໝູ່ໝາຍສຳຄັນຢ່າງຈຳແນກໄດ້ຊັດເຈນສາມຈຸດ ແຕ່ລະຈຸດເປັນ "ຈຸດໜຶ່ງໃນເວລາ," ແລະ ໝູ່ໝາຍທຳອິດກັບໝູ່ໝາຍສຸດທ້າຍໃນສາມຈຸດນັ້ນ ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຜິດຫວັງ. ລະຫວ່າງໝູ່ໝາຍທຳອິດແລະທີສອງ ມີ "ຊ່ວງເວລາ" ທີ່ຈຳແນກໄດ້ຊັດເຈນ ແລະ ລະຫວ່າງໝູ່ໝາຍທີສອງກັບຈຸດທີສາມໃນເວລາ ກໍ່ມີ "ຊ່ວງເວລາ" ທີ່ຈຳແນກໄດ້ຊັດເຈນເຊັ່ນກັນ. ຄຳວ່າ "ຄວາມຜິດຫວັງ" ໄດ້ວິວັດທະນາມາຈາກແນວຄິດເລື່ອງການນັດໝາຍທິພາດໄປ ແລະ ໃນຄຳຈຳກັດຄວາມຂອງມັນ ກໍ່ມີການເນັ້ນເຖິງຈຸດໜຶ່ງໃນເວລາ. ເວລາທຸ່ງຄືນກໍ່ເປັນເວລາຈຳເພາະອີກເຊັ່ນກັນ. ປະຫວັດສາດທຶກິດຊ່ອນໄວ້ນີ້ ຖືກຖ່າຍທອດໂດຍຈຸດສາມຈຸດໃນເວລາ ທຶກິດແຍກອອກໂດຍສອງຊ່ວງເວລາ; ຄື ເວລາແຫ່ງການລຳຖ້າ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວເດືອນທີ່ເຈັດ.

ໝາຍທາງທຳອິດຂອງປະຫວັດສາດທຶກິກບົດບັງຊື່ບອກເຖິງຄວາມຜິດຫວັງໜຶ່ງ ແລະ
ໝາຍທາງສຸດທ້າຍກໍຊື່ບອກເຖິງຄວາມຜິດຫວັງເຊັ່ນກັນ. ດັ່ງນັ້ນ
ນັບແຕ່ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໄປຈົນເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍ
ຍ່ອມມີເສັ້ນຄຳພະຍາກອນທຶກິກບົດບັງຊື່ ຊຶ່ງມີສາມຂັ້ນຕອນດຽວກັນກັບທຸກໆເສັ້ນແຫ່ງການປະຕິຮູບ.
ມັນຍັງມີລາຍເຊັນຂອງ Alpha ແລະ Omega ອີກດ້ວຍ ເພາະວ່າ ອັກສອນສາມຕົວທີ່ປະກອບເປັນ "ຄວາມຈິງ"
ສອດຄ່ອງກັບໝາຍທາງສາມຈຸດທີ່ລົມຕົ້ນແລະສິ້ນສຸດດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ.
ປະຫວັດສາດທຶກິກບົດບັງນັ້ນພາຍໃນຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ
ຄືຄວາມຈິງທີ່ສົ່ງໃຈແຫ່ງເຜົາຢູດາກຳລັງເປີດຜະນຶກຢູ່ໃນເວລານີ້.

ຂໍ້ຄວາມຕອນໃນພຣະທຳໂຢຮັນທິພົວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນານັ້ນ
ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າໃນບົດກ່ອນໜ້າດ້ວຍອາຫານຄຳມືສຸດທ້າຍ ໂດຍເນັ້ນວ່າຂ່າວສານຂອງສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງຖືກກິນ.
ສະບັບນີ້ສົນສຸດລົງດ້ວຍການຍ່າງໄປຍັງເກັດເຊມາເນ.
ເຫດການບັນຍາຍເກີດຂຶ້ນໃນການເຄື່ອນໄຫວຈາກການກິນ ຈົນກວ່າວິກິດຂອງໄມກ້າງແຂນຈະເລີ່ມຕົ້ນ.
ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ບ່ອນຕັ້ງຂອງສະບັບນີ້ກຳນົດຂ່າວສານສຸດທ້າຍທີ່ຈະຕ້ອງຖືກກິນກ່ອນການພິພາກສາ.
ຂ່າວສານທີ່ນຳໄປສູ່ການປົດລົງຂອງການພິພາກສາ ຄືຂ່າວສານທຶກິກເປີດຜະນຶກໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ
ກ່ອນທີ່ການພິພາກສາຈະປົດລົງ.

ພວກສາວົກ ແລະ ພຣະເຢຊູກຳລັງຢູ່ໃນຈຸດໜຶ່ງຂອງປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ທິພົວກເຮົາກຳລັງຖືກແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ເຖິງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ. ໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກ Millerite
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖອນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກ
ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນ,
ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ໄດ້ກໍໃຫ້ເກີດຂ່າວສານຂອງ Samuel Snow ນັ້ນ ກໍໄດ້ແຈ້ງແກ່ພວກ Millerite ດ້ວຍວ່າ
ພວກເຂົາກຳລັງຢູ່ໃນເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າຂອງພົມມະຈາລີສີບຣິນ.
ພວກສາວົກຫາກໄດ້ຮັບປະທານອາຫານຄຳມືສຸດທ້າຍ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພົວກເຮົາກຳລັງຍ່ອຍຂ່າວສານນັ້ນ
ພຣະຄຣິດໄດ້ອະທິບາຍເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າໃນສະບັບຂອງໂຢຮັນ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Samuel Snow ສາມາດຖືກບັນທຶກໄວ້ເປັນຊຸດບົດຄວາມໜຶ່ງ
ຊຶ່ງໄດ້ພັດທະນາໄປສູ່ຄວາມເຂົ້າໃຈສຸດທ້າຍທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນຖານະຂ່າວສານ "Midnight Cry."
ໃນຂະນະທີ່ຂ່າວສານຂອງລາວກຳລັງຖືກພັດທະນາຢູ່ນັ້ນ
ລາວກໍໄດ້ນຳສະເໜີຂ່າວສານນັ້ນໃນການປະຊຸມຄ້າຍຊຸດໜຶ່ງດ້ວຍ.
ຊຸດບົດຄວາມທີ່ນຳໄປສູ່ການປະຊຸມຄ້າຍໃນທີ່ສຸດໄດ້ນຳລາວໄປເຖິງການປະຊຸມຄ້າຍທີ່ Exeter
ຊຶ່ງດຳເນີນຢູ່ເປັນເວລາຫົກວັນ. ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ຂ່າວສານຂອງ Midnight Cry
ໄດ້ຖືກພັດທະນາຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຕາມລຳດັບ ຕະຫຼອດຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ. ສະບັບໃນພຣະທຳ John
ເກີດຂຶ້ນພາຍໃນປະຫວັດສາດໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ບ່ອນທີ່ຂ່າວສານນັ້ນກຳລັງຖືກພັດທະນາ.

ໃນສະບັບຂອງໂຢຮັນ ພວກເຮົາເຫັນວ່າພະລາດຊະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ລົງສຸດໄດ້ຖືກກຳນົດເປັນສາມຂັ້ນຕອນ;
ການຊົງໃຫ້ຮູ້ຜິດເຖິງບາບ, ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ການພິພາກສາ.
ສາມຂັ້ນຕອນນີ້ກໍເປັນໝຸດໝາຍສາມປະການຂອງປະຫວັດສາດທຶກິກບົດບັງໄວ້
ຊຶ່ງຜົງຢູ່ພາຍໃນຟ້າຮ້ອງເຈັດປະການ.

ແຕ່ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານ; ການທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນເປັນປະໂຫຍດແກ່ພວກທ່ານ:
ເພາະຖ້າເຮົາໄປ, ພຣະຜູ້ປອບໂຍນຈະບໍ່ມາຫາພວກທ່ານ; ແຕ່ຖ້າເຮົາໄປ,
ເຮົາຈະສົ່ງພຣະອົງມາຫາພວກທ່ານ. ແລະເມື່ອພຣະອົງມາແລ້ວ,
ພຣະອົງຈະຊົງຊີ້ໃຫ້ໂລກຮູ້ເຖິງຄວາມຜິດບາບ, ແລະເຖິງຄວາມຊອບທຳ, ແລະເຖິງການພິພາກສາ:

ເຖິງຄວາມຜົດບາບ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາ; ເຖິງຄວາມຊອບທຳ, ເພາະເຮົາໄປຫາພຣະບໍດີຂອງເຮົາ, ແລະພວກທ່ານຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກ; ເຖິງການພິພາກສາ, ເພາະເຈົ້ານາຍແຫ່ງໂລກນີ້ໄດ້ຖືກພິພາກສາແລ້ວ. ເຮົາຍັງມີຫຼາຍສິ່ງຈະກ່າວແກ່ພວກທ່ານ, ແຕ່ບໍ່ດົນພ້ອມພວກທ່ານຍັງຮັບໄວ້ໄດ້. ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງ, ຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ, ສະເດັດມາແລ້ວ, ພຣະອົງຈະຊົງນຳພາພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນຄວາມຈິງທັງສົມ: ເພາະພຣະອົງຈະບໍ່ກ່າວຕາມພຣະອົງເອງ; ແຕ່ພຣະອົງຈະກ່າວທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຍິນ: ແລະພຣະອົງຈະຊົງສຳແດງສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ຈະມານັ້ນໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້. ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ເຮົາຮັບພຣະກຽດ: ເພາະພຣະອົງຈະຮັບຈາກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາ, ແລະຈະຊົງສຳແດງແກ່ພວກທ່ານ. ໂຢຮັນ 16:7-14.

ໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກ Millerite, ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດກັບມາເພື່ອສົນສຸດເວລາແຫ່ງການລ່ຖ້າໃນຊ່ວງ Midnight Cry. ພຣະອົງໄດ້ຍົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກ ແລະໄດ້ເທພຣະວິນຍານບໍລິສຸດລົງມາ ຫຼືຊົງສົ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດອອກໄປ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຊົງຖືກສະແດງໃນຖານະພຣະຜູ້ປອບໂຍນ, ໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອຂັບໄລ່ຄວາມຜົດຫວັງນັ້ນ.

ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອປະທານການປອບໂຍນແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກຊົງເລືອກໄວ້ ແຕ່ກໍຍັງງົງນຢູ່ເຖິງຈາກຄວາມຜົດຫວັງຈາກຄຳພະຍາກອນທີ່ບໍ່ເປັນຈິງ.

ພວກເຮົາເຄີຍຊື້ໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ອັກຄະສາວົກໂຢຮັນ, ເອເຊກູນ ແລະ ເຢເຣມີຢາ ລ້ວນໄດ້ຖືກພັນລະນາວ່າກົນມ່ວນໜັງສືນ້ອຍທີ່ຫວານດັ່ງນັ້ນເຜີ້ໃນບາກ. ມີຄວາມແຕກຕ່າງອັນມີຈິດຈຳນົງລະຫວ່າງຜູ້ພະຍາກອນທັງສາມນັ້ນ ຊຶ່ງມັກຈະຖືກມອງຂ້າມ.

ເອເຊກູນຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສະແດງເຖິງຜູ້ທີ່ໄດ້ກົນບົມນ້ອຍ ແລະໄດ້ຮັບຂ່າວສານໃຫ້ນຳໄປສູ່ຄຣິດຕະຈັກທີ່ກະບົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເອເຊກູນເປັນຕົວແທນວ່າ ບົມທີ່ຖືກກົນບົມເປັນສິ່ງຊື່ອກເຖິງພາລະກົດທີ່ຈະຕ້ອງຖືກສຳເລັດຕໍ່ໄປ. ທ່ານເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານທີ່ຖືກປະທານແກ່ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ເຄີຍເປັນຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ່າວສານຂອງທ່ານແມ່ນສົ່ງທິຜົນມັດປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ເຄີຍເປັນຜູ້ຖືກເລືອກນັ້ນເຂົ້າເປັນມັດງ ທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ສຳລັບໄຟ. ໃນສະໄໝຂອງໂຢຮັນ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊື່ອກເຖິງຈຸດປະສົງແຫ່ງພາລະກົດຂອງເອເຊກູນ.

ຈົ່ງລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ບໍ່ໃຫຍ່ກວ່ານາຍຂອງຕົນ. ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ຂົ່ມເຫັງເຮົາ, ພວກເຂົາກໍຈະຂົ່ມເຫັງພວກເຈົ້າເໝືອນກັນ; ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ຮັກສາຄຳຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາກໍຈະຮັກສາຄຳຂອງພວກເຈົ້າເໝືອນກັນ. ແຕ່ສິ່ງທັງປວງນີ້ ພວກເຂົາຈະເຮັດແກ່ພວກເຈົ້າເພາະນາມຂອງເຮົາ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ມາ ແລະກ່າວແກ່ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີບາບ; ແຕ່ບໍ່ດົນ ພວກເຂົາບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ຕົວສຳລັບບາບຂອງຕົນ. ຜູ້ໃດກຽດຊົງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍກຽດຊົງພຣະບໍດີຂອງເຮົາດ້ວຍ. ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ກະທຳບັນດາການອັນທີ່ບໍ່ມີນະນຸດຄົນອື່ນໃດເຄີຍກະທຳທຸກກາງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີບາບ; ແຕ່ບໍ່ດົນ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນແລ້ວ ແລະໄດ້ກຽດຊົງທັງເຮົາ ແລະພຣະບໍດີຂອງເຮົາ. ແຕ່ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ ເພື່ອວ່າພຣະຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງພວກເຂົາຈະສຳເລັດ, ຄືວ່າ, ພວກເຂົາໄດ້ກຽດຊົງເຮົາໂດຍບໍ່ມີເຫດ. ແຕ່ເມື່ອພຣະຜູ້ປອບໂຍນສະເດັດມາ, ຜູ້ທີ່ເຮົາຈະສົ່ງມາຫາພວກເຈົ້າຈາກພຣະບໍດີ, ຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ, ຜູ້ສະເດັດອອກມາຈາກພຣະບໍດີ, ພຣະອົງຈະເປັນພະຍານເຖິງເຮົາ. ໂຢຮັນ 15:20-26.

ພັນທະກົດຂອງເອເຊກູນ ຊົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອທ່ານກົນມ່ວນໜັງສືນັ້ນ ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການປະກາດຂ່າວສານໜັງສືທີ່ຈະຖືກປະຕິເສດ, ແຕ່ການປະຕິເສດນັ້ນເປັນຫຼັກຖານວ່າພວກເຂົາກຽດຊົງພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຖ້ວຍແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງຕົນເຕັມບໍລິບູນແລ້ວ.

ແລະພຣະອົງກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເຮົາສົ່ງເຈົ້າໄປຫາບັນດາລູກຫຼານຂອງອິດສະຣາເອນ, ໄປຫາປະຊາຊາດທີ່ກະບົດ ຊຶ່ງໄດ້ກະບົດຕໍ່ສູ້ເຮົາ;

ທັງພວກເຂົາແລະບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງລະເມີດຕໍ່ເຮົາ ຈົນເຖິງວັນນີ້ເອງ.
ເພາະພວກເຂົາເປັນລູກຫຼານທົດຕື່ນແລະໃຈແຂງກະດ້າງ. ເຮົາສົງເຈົ້າໄປຫາພວກເຂົາ;
ແລະເຈົ້າຈະກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດດັງນີ້. ແລະພວກເຂົາ, ບໍ່ວ່າຈະຟັງ
ຫຼິ້ນຟັງ, (ເພາະພວກເຂົາເປັນວົງວານທຶກະບົດ,) ພວກເຂົາກໍຈະຮູ້ວ່າ
ໄດ້ມີຜູ້ພະຍາກອນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ. ເອເຊກຽນ 2:3–5.

ພັນທະກົດຂອງເອເຊກຽນເປັນດັ່ງພະຍານຕໍ່ຕ້ານປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາເດີມ
ເໝືອນດັ່ງທິພຣະຄຣິດຊົງເປັນຕໍ່ພວກຢິວຜູ້ຊອກຫາຂີ້ຕົງຽງ; ດັ່ງນັ້ນ
ຂໍ້ຄວາມຂອງເອເຊກຽນຈຶ່ງເປັນຂໍ້ຄວາມເຕືອນໄພສຸດທ້າຍ
ທີ່ມັດປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາເດີມນັ້ນໄວ້ເປັນພາງຂ້າວຮວມເປັນມັດ
ອັນຖືກກຳນົດໄວ້ສຳລັບໄພແຫ່ງການທຳລາຍ.

"ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ທູດສະຫວັນຜູ້ຕິດຕາມຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ,
'ພາລະກົດຂອງທ່ານນັ້ນນຳຢ້ານຢາຍ່າງຢຶງ. ພັນທະກົດຂອງທ່ານນັ້ນນຳສະພົງກົວ.
ທ່ານແມ່ນທູດສະຫວັນອົງທີ່ຈະຄັດແຍກເຂົ້າສາວລືອກຈາກຫຍ້າອີກ ແລະປະທັບຕາ ຫຼືມັດຮອບ
ເຂົ້າສາວໄວ້ສຳລັບຢັ້ງສະຫວັນ. ສົ່ງເຫຼົ້ານົດວນຈັບຈອງຈົດໃຈທັງໝົດ ແລະຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທັງໝົດ.'"
Early Writings, 118.

ວຽກງານທຶກິດແທນດ້ວຍການກົນໜັງສືນີ້ອ້ອມ ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອທູດສະຫວັນຜູ້ມີລິດເດດລົງມາ
ໂດຍມີໜັງສືນີ້ອ້ອມຢູ່ໃນມືຂອງລາວ. ໃນປະຫວັດຂອງທູດອົງທຳອິດ ສົ່ງນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840
ແລະໃນປະຫວັດຂອງທູດອົງທີສາມ ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001.
ວັນທີທັງສອງນັ້ນເປັນຕົວແທນແຫ່ງການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນທີ່ກ່ຽວພັນຢູ່ກັບອົດສະລາມ
ບໍ່ວ່າຈະເປັນອົດສະລາມຂອງວິບັດຄົງທິສອງ ຫຼືອົດສະລາມຂອງວິບັດຄົງທິສາມຕາມລຳດັບ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ເມື່ອອີຊາຢາໃນບົດທິຊາວສອງ ບັນຍາຍເຖິງວິກິດການໃນຫຸບເຂົ້າແຫ່ງນິມິດສຳລັບຊາວ Philadelphia
ແລະຊາວ Laodicea ທ່ານໄດ້ຊີ້ວ່າ ຊາວ Laodicea ຜູ້ຊົງເປັນຊົນຊາດທຶກິດຊົງເລືອກຂອງ Protestantism
ໃນປີ 1840 ແລະ Adventism ຜູ້ເປັນຊົນຊາດທຶກິດຊົງເລືອກໃນປີ 2001 ໄດ້ຖືກ "ຜູກມັດໂດຍພວກນັກທະນູ,"
ພວກນັກທະນູໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີແມ່ນອົດສະລາມ, ແລະເມື່ອນິມິດກ່ຽວກັບອົດສະລາມໄດ້ສຳເລັດໃນປີ
1840 ແລະໃນປີ 2001,
ບັນດາຜູ້ທີ່ຄອຍເປັນຊົນຊາດທຶກິດຊົງເລືອກໄດ້ປະຕິເສດຄຳພະຍາກອນເກືອກກັບອົດສະລາມ
ຕາມທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີໂດຍຜູ້ທຶກິດແທນດ້ວຍເອເຊກຽນ. ໃນທຶນນີ້ ແລະໃນເວລານັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກຜູກມັດໄວ້ເປັນຂ້າວລາຍ. ວຽກງານຂອງເອເຊກຽນຄືການຍົກເອົາ "ຜ້າຄຸມ" ທີ່ປົກຄຸມ
"ບາບຂອງພວກເຂົາ" ອອກໄປ, ຊຶ່ງພຣະຢູຊຊົງແທນຄວາມນັ້ນວ່າເປັນຄວາມກຽດຊັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ພາລະແຫ່ງຮ່ອມຜູ້ແຫ່ງນິມິດ. ບັດນີ້ຈຳເປັນຫຍັງໄປ, ຈົ່ງພາກັນຂຶ້ນໄປເທິງດາດຜ້າທັງໝົດ?
ເຈົ້າຜູ້ຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມວຸ້ນວາຍ, ເປັນນະຄອນແຫ່ງການອົກກະທຶກ, ເປັນນະຄອນແຫ່ງຄວາມຮ່າເຮັງ:
ຄົນທຶກິດຂ້າຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຂ້າດ້ວຍດາບ, ແລະບໍ່ໄດ້ຕາຍໃນສົງຄາມ.
ບັນດາຜູ້ຄອງຄອງຂອງເຈົ້າໄດ້ພາກັນຫລົບໜີໄປ, ພວກເຂົາຖືກມັດໄວ້ໂດຍພວກນັກທະນູ;
ທຸກຄົນທຶກິດພົບໃນເຈົ້າກໍຖືກມັດໄວ້ຮ່ວມກັນ, ຄືພວກທີ່ໄດ້ຫລົບໜີມາແຕ່ໄກ. ເອຊາຢາ 22:1–3.

ແລະພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດກັບເດັກນ້ອຍ [ອິດຊະມາເອນ]; ແລະລາວກໍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ,
ອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນທຸລະກິດດານ, ແລະກາຍເປັນນາຍພານທະນູ. ປະຖົມມະການ 21:20.

ບ່ອນໃດບໍ່ມີນິມິດ, ປະຊາຊົນກໍພົນາດ; ແຕ່ຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ. ສຸພາສິດ 29:18.

ເຢເຣມີຍາເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ກົນໜັງສືເມື່ອທູດສະຫວັນຜູ້ມີລິດອຳນາດໄດ້ລົງມາ
ຜູ້ທີ່ຈະໃຫ້ໂລກສະຫວ່າງດ້ວຍພຣະສິດຂອງທ່ານ,

ແຕ່ຜູ້ນັ້ນໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງຈາກການຄາດເລກອາກອນທີ່ປະເດັດໃນປີ 1843.
ເຢເຣມີຍາໄດ້ພິຈາລະນາໃນເຊີງພະຍາກອນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕົວະຫຼົ່ມ.
ຂໍ້ອ້າງອີງນັ້ນເຊື່ອມໂຍງເຢເຣມີຍາເຂົ້າກັບຮາບາກຸກບົດທີ 2.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະຢືນຢູ່ເທິງຫໍຜ້າຍາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຈະຕັ້ງຕົນຢູ່ເທິງຫໍຄອຍ, ແລະຈະຄອຍຜ້າເບື້ອງວ່າ
ພຣະອົງຈະກ່າວອັນໃດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບຢ່າງໃດເມື່ອຖືກຕຳໜີ.
ແລະພຣະເຢໂຮວາຊົງຕອບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຕັດວ່າ, "ຈົ່ງຂຽນນິມິດນັ້ນໄວ້ ແລະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເທິງແຜ່ນຈາລຶກ
ເພື່ອວ່າຜູ້ອ່ານມັນຈະແລ່ນໄດ້. ເພາະນິມິດນັ້ນຍັງມີໄວ້ສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດມັນຈະກ່າວ
ແລະຈະບໍ່ມີສາ; ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຊັກຊ້າ, ຈົ່ງຄອຍຖ້ຳມັນ; ເພາະມັນຈະມາແນ່ນອນ, ມັນຈະບໍ່ຊັກຊ້າ. ຈົ່ງເບີ້,
ຈົດວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ຍົກຕົນຂຶ້ນນັ້ນບໍ່ທ່ຽງຕັ້ງຢູ່ໃນຕົນເຂົາ:
ແຕ່ຄົນຊອບທຳຈະມີຊີວິດໃດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ." ຮາບາກຸກ 2:1-4.

ໂຢຮັນໄດ້ຖືກໃຊ້ເປັນສັນຍາລັກແທນຜູ້ທີ່ໄດ້ປະສົບທັງຄວາມຫວານຊືນແລະຄວາມຜິດຫວັງອັນຂົ່ມຂືນ
ໂດຍເປັນຕົວແທນປະຫວັດສາດທັງໝົດຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຫາທູດສະຫວັນນັ້ນ ແລະກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, "ຂໍໃຫ້ບັນຍັດນັ້ນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ."
ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຈົ່ງເອົາໄປແລະກິນເສຍ; ມັນຈະເຮັດໃຫ້ທ້ອງຂອງເຈົ້າຂົ່ມ,
ແຕ່ໃນບາກຂອງເຈົ້າມັນຈະຫວານດັ່ງນ້ຳເຜີ້ງ."
ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາບັນຍັດນັ້ນອອກຈາກມືຂອງທູດສະຫວັນ ແລະກິນມັນເສຍ;
ແລະໃນບາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າມັນຫວານດັ່ງນ້ຳເຜີ້ງ; ແລະເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກິນມັນແລ້ວ,
ທ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຂົ່ມ. ພຣະນິມິດ 10:9, 10.

ເອເຊກຽນເປັນຕົວແທນແຫ່ງພາລະກົດໃນການປະກາດຂ່າວສານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ຊົງເປັນການຜູກບັດຊະຕາກຳຂອງອະດີດຊົນຊາດທີ່ຖືກຊົງເລືອກ
ໂດຍໄດ້ຖືກເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອທູດສະຫວັນໄດ້ລົງມາໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ແລະ 11 ກັນຍາ 2001.

ແຕ່ເຈົ້າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຟັງສັງເກດເຮົາກ່າວແກ່ເຈົ້າ;
ຢ່າເປັນຜູ້ກະບົດເໝືອນດັ່ງຄອບຄົວທີ່ກະບົດນັ້ນ: ຈົ່ງອຳບາກຂອງເຈົ້າ, ແລະກິນສັງເກດເຮົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.
ແລະເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເບີ້, ຈົ່ງເບີ້ແມ່, ມີມືຫຼັງຖືກສົ່ງມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະເບີ້ແມ່,
ໃນມືນັ້ນມີວັນໜັງສືໜຶ່ງ; ແລະພຣະອົງຄົນອອກຕ່າງຂ້າພະເຈົ້າ;
ແລະມັນຖືກຂຽນທັງດ້ານໃນແລະດ້ານນອກ: ແລະໃນນັ້ນມີຂໍ້ຄວາມທີ່ຂຽນໄວ້ເຖິງການຄຳຄວນ,
ການຮ້ອງໄຫ້ອາໄສ, ແລະວິບັດ. ຍັງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ,
ຈົ່ງກິນສັງເກດເຈົ້າພົບ; ຈົ່ງກິນມ້ວນໜັງສືນີ້, ແລະໄປກ່າວແກ່ຄອບຄົວອິດສະຣາເອນ. ດັ່ງນັ້ນ
ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງອຳບາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງກໍ່ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກິນມ້ວນໜັງສືນັ້ນ.
ແລະພຣະອົງກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງໃຫ້ທ້ອງຂອງເຈົ້າກິນ,
ແລະໃຫ້ລ້ຳໄສ້ຂອງເຈົ້າຕັ້ງດ້ວຍມ້ວນໜັງສືທີ່ເຮົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້ານີ້. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກິນມັນ;
ແລະມັນຢູ່ໃນບາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໝື່ນນ້ຳເຜີ້ງ. ເອເຊກຽນ 2:8-3:3.

ເຢເຣມີຍາເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດຈາກວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ຈົນເຖິງກ່ອນສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ.

ເມື່ອຖ້ອຍຄຳຂອງພະອົງຖືກພົບ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກິນມັນ;
ແລະພຣະວັດຈະນະຂອງພະອົງເປັນຄວາມຊືນຊົມແລະຄວາມຍິນດີແຫ່ງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ;
ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຖືກເອົາຕາມພະນາມຂອງພະອົງ, ໂອ ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ.
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນທີ່ປະຊຸມຂອງພວກຄົນເຍາະເຍີ້ຍ ຫຼືຮ່ວມຊືນຊົມກັບພວກເຂົາ;
ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຢູ່ຜູ້ດຽວເພາະພຣະຫັດຂອງພະອົງ;
ເພາະພະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມຄັບຄະດີ.

ເຫດໃດຄວາມເຈັບປວດຂອງຂ້ານອ້ຍຈຶງຖາວອນ, ແລະບາດແຜຂອງຂ້ານອ້ຍຈຶງບໍ່ອາດເປັນປົວໄດ້, ຊົງບໍ່ຍອມໃຫ້ຮັກສາ? ພະອົງຈະຊົງເປັນເໝືອນຄົນຂີ້ຕົວະແກ່ຂ້ານອ້ຍໂດຍແທ້ໆ ແລະເໝືອນນ້ຳທີ່ແຫ້ງຫາຍໄປບໍ່? ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶງຕັດດັງນີ້ວ່າ, ຖ້າເຈົ້າກັບຄືນມາ ເຮົາຈະນຳເຈົ້າກັບຄືນອີກ, ແລະເຈົ້າຈະຢືນຢູ່ຕື່ນໄປເຮົາ: ແລະຖ້າເຈົ້າແຍກສົງທິປະເສດອອກຈາກສົງທິຕຳຊ້າ, ເຈົ້າຈະເປັນດັງປາກຂອງເຮົາ: ໃຫ້ພວກເຂົາຫັນກັບມາຫາເຈົ້າ; ແຕ່ເຈົ້າຢ່າຫັນກັບໄປຫາພວກເຂົາ. ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນກຳແພງທອງສຳລັດອັນໝັ້ນຄົງແກ່ຊົນຊາດນີ້. ແລະພວກເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີໃຊ້ເຫນືອເຈົ້າ: ເພາະເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດແລະຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າ, ພຣະຢາເວຕັດດັງນັ້ນ. ແລະເຮົາຈະຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າອອກຈາກມືຂອງຄົນຊົວ, ແລະເຮົາຈະໄຖ່ເຈົ້າອອກຈາກມືຂອງຄົນອຳມະຫິດ. ເຢເຣມຍາ 15:16–21.

ເຢເຣມຍາເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດແລະຂ່າວສານໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຮົາ. ຂ່າວສານໃນປັດຈຸບັນນັ້ນແມ່ນຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຕອນທ່ຽງຄືນ ຊົງກຳລັງຖືກພັດທະນາຂຶ້ນເປັນລຳດັບໃນຈຸດເວລາທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຢເຣມຍາເປັນຕົວແທນ ໄດ້ຖືກ “ຕັກ” ດ້ວຍ “ຄວາມຄັບແຄ້ນ” ໂດຍຄຶດວ່າ “ຄວາມເຈັບປວດ” ຂອງພວກເຂົາຈະເປັນ “ຕະຫຼອດໄປ” ແລະ “ບາດແຜ” ຂອງພວກເຂົາຈະຮັກສາໄດ້ ເປັນບາດແຜທີ່ຈະບໍ່ມີວິນາຖືກຮັກສາໃຫ້ດີ. ພວກເຂົາໄດ້ແຍກອອກຈາກ “ຊຸມນຸມຂອງຜູ້ເຢຍຣີ.” ພວກເຂົາບໍ່ “ຊົມຊືມຢືນດີ” ອີກຕໍ່ໄປ ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນເມື່ອໃນຕອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກິນໜັງສືນັ້ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ ແລະມັນເຄີຍເປັນ “ຄວາມຊົມຊືມຢືນດີຂອງ” “ໃຈ” ຂອງພວກເຂົາ.

ແຕ່ມັນຄືແນະນຳສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນສະພາບນັ້ນ. “ຖ້າເຈົ້າກັບຄືນມາ” ແລະອີກທັງ “ຖ້າເຈົ້າແຍກສົງທິປະເສດອອກຈາກສົງທິຕຳຊ້າ” ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະກັບຄືນມາຫາພວກເຂົາ. ໃນພາສາເຮັບເຮີ ຄຳວ່າ “will I bring thee again” ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະກັບຄືນມາຫາພວກເຂົາ ຖ້າພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາພຣະອົງ.

ເຫດສະນັ້ນ ຈົ່ງຍອມຢູ່ໃນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຕໍ່ຕ້ານມານ, ແລະມັນຈະໜີ້ໄປຈາກທ່ານ. ຈົ່ງເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງຈະເຂົ້າໃກ້ທ່ານ. ຄົນບາບເອີຍ, ຈົ່ງຊຳລະມືຂອງພວກທ່ານໃຫ້ສະອາດ; ແລະພວກທ່ານຜູ້ມີໃຈສອງຢ່າງ, ຈົ່ງຊຳລະໃຈຂອງພວກທ່ານໃຫ້ບໍ່ລົງສຸດ. ຈົ່ງທຸກໃຈ, ແລະໂສກເສົ້າ, ແລະຮ້ອງໄຫ້: ໃຫ້ສຽງຫົວເຮາະຂອງພວກທ່ານປ່ຽນເປັນການໂສກເສົ້າ, ແລະໃຫ້ຄວາມຍືນດີຂອງພວກທ່ານປ່ຽນເປັນຄວາມໜັກໃຈ. ຈົ່ງຖອມຕົນລົງໃນສາຍພຣະເນດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງຈະຍົກພວກທ່ານຂຶ້ນ. ຢາໂກໂບ 4:7–10.

ຖ້າຫາກພວກເຂົາຈະເຂົ້າມາໃກ້ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະເຂົ້າມາໃກ້ພວກເຂົາ. ຖ້າຫາກພວກເຂົາຈະກະທຳສົງເຫຼົ້ານີ້, ແລ້ວພວກເຂົາຈະ “ຢືນຢູ່ຕື່ນ” ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາຈະເປັນ “ປາກ” ຂອງພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຊົງສ້າງສອນເຢເຣມຍາ (ພວກເຮົາ) ວ່າ ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເປັນ “ກຳແພງທອງສຳລັດອັນແຂງແຮງ” ຕໍ່ໜ້າ “ຄົນອະທຳ,” ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນ “ຜູ້ນຳສະພັງກົວ” ຈະນຳສົງຄາມມາຕໍ່ຕ້ານບັນດາຜູ້ທີ່ເຢເຣມຍາເປັນຕົວແທນ. “ຄົນອະທຳ” ແມ່ນຕົວແທນຂອງການເຮັດສຳລັບພວກຍິງພົມມະຈາຣ໌ໂງ່ຂອງມັດທາຍ. “ຜູ້ນຳສະພັງກົວ” ເປັນຕົວແທນຂອງສະຫະພັນສາມຝ່າຍຂອງບາບໂລນສະໄໝໃໝ່ໃນຊ່ວງວິກິດກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ຄຳພະຍານຂອງຜູ້ພະຍາກອນທັງສາມລ້ວນກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດດຽວກັນ, ແຕ່ພວກເຂົາກ່າວເຖິງສາມແງມຸມທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງປະຫວັດສາດດຽວກັນນັ້ນ. ເຢເຣມຍາເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຫາກໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ, ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມາເຖິງໝຸດໝາຍແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ. ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ມານັບແຕ່ວັນທີ

18 ກໍລະກົດ 2020. ຄຳຖາມກ່ອນຟອກເຮົາຈະກັບຄືນຫຼິ້ນ. ຖ້າຟອກເຮົາກັບຄືນ, ຟອກເຮົາຈະ "ເວົ້າ" ເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃນເວລາດຽວກັນກັບທີ່ສະຫະລັດ "ເວົ້າ" ດັ່ງມັງກອນ.

ປະຫວັດສາດທີ່ເຢເຣມີກຳລັງສະແດງອອກນັ້ນ ແມ່ນປະຫວັດສາດບັດຈຸບັນຂອງຟອກເຮົາ ແລະເປັນປະຫວັດສາດທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຫຼັກໝາຍສາມປະການທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ພາຍໃນພຳຮ້ອງເຈັດປະການ. ນັ້ນຢັ້ງເປັນປະຫວັດສາດທີ່ຂໍ້ຄວາມຕອນໜຶ່ງໃນພຣະທຳໂຢຮັນຖືກຈັດວາງໄວ້ໃນເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນດ້ວຍເພາະວ່າຈຸດເນັ້ນຂອງສືບຕໍ່ໃນພຣະທຳໂຢຮັນນັ້ນ ແມ່ນພະລາຊະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນການປອບໃຈເຢເຣມີ ຜູ້ທີ່ກຳລັງຕັ້ງຄຳຖາມວ່າຕົນໄດ້ເຊືອຄຳຕົວະຫຼິ້ນ ແລະວ່າຂ່າວສານທີ່ເຄີຍມີວິດຫວານຢ່າງຍິ່ງນັ້ນ ແທ້ຈິງແລ້ວເປັນນ້ຳທຶຫຼອກລວງຫຼິ້ນ.

ດັ່ງນັ້ນ ເຢເຣມີຢາຈົ່ງເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດນັບແຕ່ວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ເປັນຕົ້ນມາ ຈົນເຖິງວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ເມື່ອເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າໄດ້ລົ້ມຕົ້ນຂຶ້ນ ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໂດຍສາມວັນເຄື່ອງແບບສັນຍາລັກຫຼັງຈາກນັ້ນ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ "ແບບສັນຍາລັກ" ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫມາຍເຖິງການພະຍາກອນເວລາ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ ວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ແມ່ນເວລາທີ່ພະຍານສອງຄົນ ຄືພຣະຄຳພີ ແລະ ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ໄດ້ຖືກຂ້າ ແລະ ສົບຂອງເຂົາຖືກປະໄວ້ໃນຖະໜົນເປັນເວລາສາມວັນເຄື່ອງ ໃນພຣະນິມົດ ບົດ 11.

ແລະເຮົາຈະປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ພະຍານສອງຄົນຂອງເຮົາ,
ແລະຟອກເຮົາຈະພະຍາກອນເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າກະສອບ.
ຄົນທັງສອງນີ້ແມ່ນຕົ້ນຫມາກກອກສອງຕົ້ນ ແລະເປັນຄົນປະທັບສອງຄົນ
ທີ່ຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ. ແລະຖ້າຜູ້ໃດປະສົງຈະທຳອັນຕະລາຍແກ່ຟອກເຮົາ,
ໄພຈະອອກມາຈາກປາກຂອງຟອກເຮົາ ແລະເຜົາຜານສັດຕູຂອງຟອກເຮົາເສຍ;
ແລະຖ້າຜູ້ໃດປະສົງຈະທຳອັນຕະລາຍແກ່ຟອກເຮົາ, ຜູ້ນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍວິທີນີ້.
ຟອກເຮົາມີອຳນາດທີ່ຈະປັດພຳສະຫວັນ ບໍ່ໃຫ້ຜົນຕົກໃນວັນເວລາແຫ່ງການພະຍາກອນຂອງຟອກເຮົາ;
ແລະມີອຳນາດເໝືອນນີ້ ໃຫ້ກາຍເປັນເລືອດ, ແລະຕັດແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍໄພພິບັດທຸກປະການ,
ບ່ອຍເທົ່າໃດກໍຕາມທີ່ຟອກເຮົາປາດຖະໜາ. ແລະເມື່ອຟອກເຮົາໄດ້ກະທຳຄຳພະຍານຂອງຕົນສຳເລັດແລ້ວ,
ສັດຮ້ອຍທີ່ຂຶ້ນມາຈາກເຫວລິກອັນບໍ່ມີກິນນັ້ນ ຈະທຳສົງຄາມຕໍ່ສູ້ຟອກເຮົາ, ແລະຈະຊະນະຟອກເຮົາ,
ແລະຂ້າຟອກເຮົາເສຍ. ແລະສົບຂອງຟອກເຮົາຈະນອນຢູ່ໃນຖະໜົນແຫ່ງນະຄອນໃຫຍ່,
ຊຶ່ງໃນທາງຝ່າຍວິນຍານເອີ້ນວ່າ ໂຊໂດມ ແລະ ອີຢິບ,
ບ່ອນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາຖືກຄັງໄວ້ທີ່ກາງແຂນດ້ວຍ. ແລະຜູ້ຄົນຈາກຊົນຊາດ ແລະຕະກູນ
ແລະພາສາ ແລະປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ຈະເບິ່ງສົບຂອງຟອກເຮົາເປັນເວລາສາມວັນກັບເຄື່ອງ,
ແລະຈະບ່ອມໃຫ້ນ້ຳສົບຂອງຟອກເຮົາໄປຝັງໃນອຸບມຸງ.
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຊົມຊື່ນຍິນດີເນື່ອງຈາກຟອກເຮົາ,
ແລະຮຳເຮັງສະໜຸກສະໜານ, ແລະຈະສົ່ງຂອງຂວັນໃຫ້ແກ່ກັນແລະກັນ;
ເພາະວ່າຜູ້ພະຍາກອນສອງຄົນນີ້ໄດ້ນຳຄວາມທຸກທໍລະມານມາເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ພຣະນິມົດ 11:3-10.

ພະຍານທີ່ຖືກສະແດງໂດຍສະພາບຂອງເຢເຣມີຕັ້ງຢູ່ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງ ແຕ່ກ່ອນສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນ. ເຢເຣມີຈຳເປັນຕ້ອງກັບຄືນມາກ່ອນ ຈົ່ງຈະເປັນສຽງຂອງຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນໄດ້. ນີ້ຄືສະພາບຂອງຟອກເຮົາໃນວັນນີ້. ນັ້ນຢັ້ງເປັນສະພາບແວດລ້ອມທາງປະຫວັດສາດຂອງສືບຕໍ່ໃນພຣະທຳໂຢຮັນທີ່ຟອກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່, ແລະນັ້ນຢັ້ງເປັນປະຫວັດສາດທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ພາຍໃນພຳຮ້ອງເຈັດປະການ.

ຖ້າພວກເຮົາພິຈາລະນາແສງສະຫວ່າງທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບ "ຜູ້ປອບໂຍນ" ໃນຄຳພະຍານສືບຕໍ່ຂອງໂຢຮັນ, ພວກເຮົາພົບຫຼັກຖານອັນອຸດົມສົມບູນທີ່ຈະຮັບຮູ້ວ່າເລື່ອງລາວນຶກກ່ອນກັບວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020, ການຜິດຫວັງ ແລະ ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ, ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກອອກ, ແລະ ການພິພາກສາທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ບົດຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ກຳລັງສ້າງຕັ້ງເນື່ອງເທິງໂຄງສ້າງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້.

ຖ້າພວກເຮົາຈະເປັນດັ່ງພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າໃນວິກິດການທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄມ້ຊ້ານີ້ ວຽກຂອງພວກເຮົາໃນບັດນີ້ຄືການ "ແຍກສົງທິປະເສດອອກຈາກສົງທິຕຳຊ້າ," ຫຼືດັ່ງທີ່ຍົກໂກໂບໄດ້ລະບຸວ່າເປັນວຽກດຽວກັນນັ້ນ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງ "ຊຳລະ" "ມືຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກຄົນບາບ; ແລະຊຳລະໃຈຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ບໍລິສຸດ, ພວກທີ່ມີໃຈສອງຝັກ. ຈົ່ງທົນທຸກ, ແລະໂສກເສົ້າ, ແລະຮ້ອງໄຫ້: ໃຫ້ສຽງຫົວຂອງພວກເຈົ້າກາຍເປັນການໂສກເສົ້າ, ແລະຄວາມຊຸ້ນຊຸມຂອງພວກເຈົ້າກາຍເປັນຄວາມໜັກໃຈ. ຈົ່ງຖອມຕົນລົງໃນສາຍພຣະເນດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງຈະຍົກພວກເຈົ້າຂຶ້ນ" ເປັນທຸງໄຊໃນອະນາຄົດອັນໃກ້ຫຼາຍນີ້.

ແລະພຣະອົງຈະຍົກຕັ້ງທຸງໄຊໃຫ້ແກ່ບັນດາປະຊາຊາດ
ແລະຈະຮວບຮວມພວກທີ່ຖືກຂັບໄລອອກຂອງອິສະຣາເອນ
ແລະຈະເກັບຮວບຮວມພວກທີ່ຈະຈັດກະຈາຍຂອງຢູດາ ຈາກສົມມຸໂລກ. ອີສາຍາ 11:12.

ພວກເຮົາຈະນຳການພິຈາລະນາຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບສືບຕໍ່ໄປສູ່ບົດສະຫຼຸບໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.